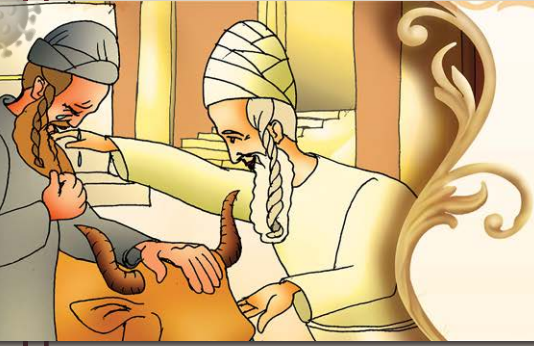

מתיקות השבת

יו"ר ע"י ישיבת 'חיים של תורה - לובלין' פניה"ק ירושלים ת"ו | בראשות הגאון רבי מנחם ברוך יאועו שליט"א תלמידו של מרן פוסק הדור בעל 'שבת הלוי' זצוק"ל

משיחותיו של מורינו ראש הישיבה שליט"א

אבינו מלכינו מנע מגפה מנחלתך!

הגליון מודש לרפואת כל חולי ישראל

ובכללם ל'נתנאל הכהן בן טשרנא רייזל' רפואה שלמה

מתיקות הניסים

ה'קמחא דפסחא' השחורה...

ברצוני לפרסם ברבים, בעולם שם, את הפשלו הנורא שעשיתי ואת הענש שקבלתי עליו, למען ישמעו ויראו וכתקון לטעותי:

אני מחזיק גמ"ח חשוב ונוהג לחלק בכל ערבי החגים תרומה למשפחות. החלוקה של פסח מתקיימת יומים לאחר חג הפורים, כדי שהמשפחות יוכלו לרכש את צרכי החג. דרכי שאני לונה סכום עתק, שאותו אני מחלק במשך יומים, ולמחרת אני יוצר קשר עם התורמים הקבועים שלי, והם מחזירים לי את הסכום עם תוספות שנשפאים עבורי לכל הוצאות החגים בשפע גדול.

השנה, לאור המצב העגום השורר בעולם בגלל נגיף הקורונה, לא רציתי לאשר למשפחות הרבות את החלוקה, משום שחששתי מהסכנה שיש בכך שכלם יתקלה אל משרדנו. לכן החלטתי החלטה מסוימת, שאני לא זמין אלי למשרד אלא רק את המשפחות שהם מעדתי, ואלו למשפחות שאינם מעדתי לא קראתי. וכשחלקם התקשרו אלי, הודעתי שבקשתם לא אשרה. כיון שקה השנה ליתי סכום קטן יותר מהסכום הקבוע שאני נוהג לחלק בכל שנה.

בכל זאת, חלק מהמשפחות שלא אשרו באו למשרד והתחננו על נפשם לקבל מהחלוקה, אך אני סרבתי בכל תקף והם יצאו בפחי נפש.

המשך המעשה בעמוד ד'

התרופה שנמצאה לקורונה!

אדם של ריח רע ושיש בו צבע מיוחד ויש בו כח להמית. והכלבים יצאו החוצה וירקו את האדם שבפיהם על האנשים. והיו שהאדם הרג אותם, והיו שהאדם גרם להם ריח רע מאד, ואחרים נצבעו מהאדם הזה בצבע מיוחד. והסבה שהמלך החליט לעשות זאת היתה, כדי שלא יגבה לבו של שום אדם על חברו, שעל כן הביא ענש דומה לכלם, אלא שלכל אחד הענש השפיע באופן אחר.

לאור המצב, היו בני אדם שטענו שמוכח ממצב זה שהמלך הוא אדם קפדן שתובע את עלבונו ביד קשה שכזאת, ולכן החליטו לנשט אליו עם מתנה גדולה כדי להרגיעו ולפיס את דעתו. כשהמלך ראה אותם שהם באים לחדרו כדי לפייסו, קעס עליהם מאד מאד. כי עד היום הם מכזים את המלך וזקעת הם מוסיפים חטא על פשע בכך שרואים אותו כאדם כעסן, ומתוך כך הם באים אליו עם מתנות. מיד שלח עליהם המלך את הכלבים והשליכו עליהם את הארס שהיזיק להם מאד.

השובה בבית

הצבור נבהל מאד וחשש על נפשו, לכן נכנסו כלם לתוך הבתים, ושם הצטערו על התנהגותם הרעה שכפו טובה למלך הטוב. וכל אחד עשה מעשים של הכרת הטוב ותקון דרכיו עליו המלך - אחד הכין למלך מבשית נאה, וחברו הכין למלך פרי נאה ומשבת, וכן על זה הדרך. המלך שהיה בעל לב רחמן, שלח שליחים מטעמו לתת לכל אחד מבגדיו הסגורים בבתיהם מאכלים כדי חיינם יום יום. וצוה על עבדים אחרים לערוך מחוץ לעיר שלתנות מלאים בכל מיני מעדנים ומתנות טובות ונפלאות, ופקד על מחלקי המזון בבתים לבדוק מה מצבם של אנשיו, האם הם שבים מדרכיהם הרעים.

הם שבו אל המלך וספרו לו, שכשם באים

"אדם כי יקריב מכם קרבן לה'", עלינו להשתדל להתבונן ולהבין לכל הפחות מעט לפי תפיסתנו, מה טמון בעבודת הקרבנות שהתורה מאריכה בהם כל כך. ונקדים לכך, הנה אנו שרויים בימים קשים מאד, שהם עת צרה גדולה ליצלב שלא נשמע כמותם כבר שנים רבות. וחובה עלינו להתבונן ולהבין, מה ה' דורש מעמנו, ובשל מה באה לנו הצרה הגדולה הזאת?

ולהבין הענין, יש להמשיל משל למה הדבר דומה: למלך גדול שלחם וכבש מדינות רבות, ונתן לכל שריו ונתיניו מתנות, וספק להם את כל צרכם דבר יום ביומו. בחלף השנים נתיני המלך זלזלו בו, כי מעולם לא ראו אותו, ואף כבר לא העריכו את מתנותיו. וסברו שאלו יפרקו מעליהם את מרותו ויכולו לקבל טובות גדולות יותר, ואכן השליכו מעליהם את על מלכותו.

ענש מוזן

אמנם כל אחד מהם התנהג באופן אחר: היה אחד שמרד במלך באופן שהעריך אותו, אלא שלא רצה לשרתו יותר; ומאידך היה אדם אחר שהתחבר לשוודים ולפושעים; וכן על זה הדרך כל אחד מרד במלך לפי ענינו. וכשראה המלך את התנהגותם הענישם, וכלל אחד נטן ענש לפי מעשיו: את אחד השליך לבית האסורים, ואת חברו החזיק מעיר המלוכה לארץ עניה, ואדם אחר העניש כשהוא נשאר בתוך ביתו, וכדומה.

אלא שהדבר גרם להם לטעות, שקל אחד טען שחברו - שהמלך הענישו יותר - הוא זה שמרד, ואילו הוא עצמו רצוי בעיני המלך, ואף אחד לא הודה בטעותו ובגנות כפיות הטובה שלו למלך.

ארס הפלא

כשראה זאת המלך, חרה אפו, והוציא מבית מלוכתו כלבים מיוחדים ומאכלים - שיש בפייהם

כששמע מכך המלך, שמח שמחה רבה, וצוה את עבדיו להכניס לתוך העיר את כל המעדנים והמתנות הערוכים על השלחנות, והוציא את כל אנשיו לחרות ונתן לכל אחד מהם מהשפע והטובות הלהל.

לבתיים, אנשי המלך שואלים אותם במה יוכלו להכיר טובה למלך; ואף נזכרו לראות את נדבת לבו של כל אחד מהם שהכינו דברים טובים לתת למלך בהקרת הטוב.

מה ה' זועק לנו דרך ה'קורונה'?

מראה שהקב"ה אינו חפץ במצות הסבה שאנו מקימים, כי מכיר בנו שאנו מקימים אותה כמצות אנשים מלמדה ולא מתוך הכרת הטוב על חסד הבית שנתן לנו. ואדם הנשאר בסבה על אף הגשמים, נקרא הדייט (ש"ע ס' תרט).

ומובא בספר 'עץ חיים' (הקדמה), ששבת הגזרות הקשות הם דוקא בגלל הישיבות שעוסקים בהם בתורה שלא לשמה אלא לשם גאווה או לשם חכמה בלבד, שהם נחשבים בשמים כבנין שעשו אנשי דור הפלגה שסברו להלחם על ידו בה' יתברך ר"ל.

הנביא סותר פסוקים?!

וישעיה הנביא היה עומד ומכריז בשם ה': "מי בקש זאת מידכם רמס חצרי". והמון העם היו משתוממים ומתרעמים על דבריו, איך הוא מעז לומר שה' לא רוצה בקרבנות, הרי כפרשיותינו התורה מלאה בצוויים בשם ה' להביא קרבנות לפניו?!

ולכן בקשו לגנו את ספר קהלת וספר יחזקאל, והמון העם בקשו לגנו עוד ספרי נביאים, כי עמי הארצות טועים ונדמה להם שדברי שלמה חכמו והנביאים סותרים את דברי התורה.

אבל הנביא ישעיה אמר לעם, שרצונו של הקב"ה הוא שנביא קרבנות לשם שמים, ולבוא מהם להבית ה', ולא להביא קרבנות בעלי מום.

ובבאמת, תוכחת הנביא בזה היתה גם לאותם שדעו שאסור להביא קרבנות בעלי מום ולא הביאו קרבנות כאלו - שהנביא הוכיח גם אותם, על כך שהם מביאים קרבנות בלי לבוא מהם להכרה בחסד שבאברי גופם הגריאים, דרך התבוננות באברי הקרבנות. שהנביא קרא לכאלו קרבנות 'בעלי מום', כי אברי הקרבנות הללו לא גורמים את תכלית הקרבנות - להעריך את חסדי ה' שבאברי גופנו.

ונזקים שונים כל אחד לפי ענינו: האחד מפסיד בעסקיו, השני לוקה בחלי קל, והשלישי מרתק למשת חליו והרי הוא כמנח בבית האסורים, ואחר לוקה במחלה שקוטלת את חייו, ר"ל. אמנם, בהנחה זו עדין טועים הבריות ולא מתעוררים לתשובה נראוי, וכל אחד מטיל את הסרחון בחבירו, וטוען שתברו צריך לתקן את אורחותיו ולא הוא; ומוכיח זאת מכך שתברו סובל מנגע הקשה משלו.

לכן, בימים אלו הקב"ה שלח את האמות השפלים ככלבים, שגרמו באכילתם המשקצת ארס של נגיף הקורונה. ויש שהנגיף היה מחלה אותם מעט, ויש שחיהם נגדעים על ידו, ר"ל. והקב"ה בחר להביא את אותו נגיף על כלם בשנה, בכדי שכלם יודו בטעותם ולא יתלו את הסרחון באחרים.

עבד השב על קיאו

ועתה יובן היטב מה תובע מאתנו הבורא, בכך שסגר את בתי הכנסיות והישיבות וכעת לא נוכל להמשיך לבוא לבית הכנסת כדי להתפלל במנון או ללמוד תורה ברבים - במטרה לפצות בזה את מצפוננו - משום שקיים מצוות בדרך זו מעוררת 'קטרוני'; שהמגפה מעקרא באה על כך שהתפללנו ולמדנו שלא לשמה, ועכשו האדם שב על טעותו ככלב השב על קיאו, ו"אין קטגור נעשה סגור".

ויתרה מזאת, כשאדם בא לבית הכנסת כדי למלאות את מצפונו, וחושב בזה לפייס את ה', הרי הוא מקיעו בכך ככפלים, כי מראה בזה שאוחז את הקב"ה כבעל כעס וחמה. וכבר מצינו בכגון זה, שהמשיחו חז"ל את היושב בסכה בעת ירידת הגשמים, לעבד שמוג כוס לרבו ורבו שפך לו קיתון על פניו - כי הכיר בו שהוא מרדן ורוצה רק להעמיד פנים בעבד נאמן. כך ירידת הגשמים בחג הסכות,

הנמשל מובן מאליי: הקב"ה הביא את הנגיף הנקרא 'קורונה', שמחמתו נאסר עלינו על ידי ממשלות העולם לקיים מנגינים בתי הכנסת, וכן נסגרו תלמודי התורה, הישיבות והכוללים והמקנאות. ובנדי שיד ה' בזה, ואמנם איננו יודעים חשבונות שמים כלל, אך עלינו להתבונן על מה חרי האף הגדול הזה, שהרי לא חשיר קב"ה דעבד דינא בלא דינא.

טובות בלי תודות...

והמתבונן ימצא, והנה הקב"ה יצר לכל אחד מאתנו גוף בריא ושלם, וכבר שנים רבות מאד הוא יתברך מרעיף עלינו חסדים וטובות רבות, בריאות ושפע גדול מאד, ואנו לא הכרנו לו טובה על כך. וה' הבוחן לבות וכליות, וראה שאנו עוסקים בתורה ומתפללים שלש תפלות ביום, ומקימים מצוות שלא לשמה אלא בשביל סבות נפסדות, כגון: כדי לקבל כבוד מאחרים, או ישנם המורדים במלכו של עולם העוסקים במחלוקת ודבורי לשון הרע ומטנפים את עיניהם ומחשבותיהם, וכל שכן אותם העוסקים במכשירים הטמאים, רחמנא לצלן; ובקיים המצוות ובתפלתם במנון הם רק מפצים את מצפונם.

ועל מצוות כאלו ה' מוכיח על ידי עבדיו הנביאים: "כפיו ובשפתיו כבדוני ולבו רחוק ממני" - שאדם מתפלל ולומד בפיו מ'השפה' ולחיו, וכנתנו בלמודו לשם חכמה בלבד, ואף מסתמרת בלבו מטרה להתייר על הבריות. ואין בכונתו להכיר דרך התורה והתפלה את חסדי ה' שגששים עמו בכל עת ורגע, ולשנות את אורחותיו ולרכש דרךם מדות טובות, כעין טובה וותר.

הנגיף הכולל

לכן במשך שנים פתקנם, פאשר הקב"ה רוצה לעורר את בני האדם, הוא מביא עליהם ענשים

למי מגיע לסבל בבית החולים?

רצונו כן, לעושי רצונו על אחת כמה וכמה" (בר"ד סו).

וכן, על כל אחד מעמנו לדרוש קל וחמור ולומר: ומה אנשים יראי ה' סובלים כעת בבית חולים, אם כן כל שכן שמגיע לי לסבל, ח"ו, לכן עלי להזדרז לשוב בתשובה. וכך גם דרשו קל וחמור מחזקיה המלך הצדיק, שאם הוא נענש כל כך על שלא נשא אשה, אף על פי שידע ברוח הקודש שיוגדו לו בניו לא הגונים - שזה משום שהקב"ה רוצה שנקיים "ושננתם לבניך" גם בכך רשע כמנשה, כל שכן אנחנו.

מלך, מלשון שהעם נמלכים בו ומקבלים ממנו עצה ותושיה ולומדים ממנו לקח.

וכשראו שחזקיה המלך הצדיק חלה ועמד להפטר מן העולם, כלם דברו מכך שהנביא פרש שהחלי הנה נעשה לו משום שלא נשא אשה, ומזה עשו קל וחמור שהיא מדה שהתורה נדרשת בה. וצריך לדרש קל וחמור גם על הדברים שאנו רואים בעינינו. כמו שמצינו ביוסי בן יעזר, שכשראה את דודו יקים איש צדורות החוטא שהוא רוכב על סוס כמאשר ומענג, דרש קל וחמור ואמר: "אם לעובדי

מצינו בחזקיה המלך, שאחרי שהקב"ה עשה לו גם שהרג את צבא סנחריב שהתאספו עליו, רצה הקב"ה שהוא ישיר לפניו על נס זה ולא אמר שירה, ואלו היה שר היה נעשה למלך המשיח. וכן מצינו בו שלא נשא אשה.

ובנדי לא לחנם נעשו מכשולות כאלו לצדיק רם שגוה, אלא שהקב"ה סובב זאת כדי ללמד אותנו כמה הוא לא מרצה בכך שאדם לא שר לפניו ולא מודה לו על החסדים שהוא עושה עמו, וכן מכך שאכפת לו רק מעצמו ולא דואג לשא אשה ולשמחה. והמלך נקרא

מתיקות שיחי

תפילות

רבונו של עולם, הבאת את עולמך ואת עמך למשבר גדול, כאשר נגף ה'קורונה' משתולל בעולם והורג את הפזורים. ראה נא בענינו ורחמי, ורפא את כל חולי עמך ישראל שחבו במחלה זו, אל תתעצם בעתות כאלה, כי בצרה גדולה אָנחנו וְכָאוּ גַם עַד מִשְׁבֵּר.

אָבִינוּ מִלְכֵּנוּ, אַתָּה מְסוּבָה הַסּוּבֹת שְׁנֵימָרְדָּה לְהַסְתֵּגֵר בְּיָמֵינוּ אֵלֶּיךָ בְּתוֹךְ בְּתִינָנוּ, וְכֵן לְנַצֵּל אֶת הַיָּמִים הַקָּצֵי לְחֵשְׁבוֹן נַפְשׁוֹ וְלִתְקוּן אֶת מַעֲוֵיתֵינוּ שֶׁהֵבִיאוּ אֶת הַמַּצָּב הַזֶּה; וּבְשִׁבְתֵנוּ בְּבֵיתנוּ נִקְוִים וְשִׁנְתֵנוּ לְבָנֵינוּ תוֹרָה וְאַמוּנָה, שְׁמִנְגַפָּה זֶה הַמִּשְׁבֵּת אֶת הָעוֹלָם מוֹכִיחָה שֶׁרַק אַתָּה שׁוֹלֵט בְּעוֹלָם, וְעַל יְדֵי נִגְיָה קָטָן בְּלִבְךָ שֶׁלֹּא הִמְצֵאתָ לוֹ מוֹדֵר - הַכֹּהֲנִים קוֹרְסִים וְרַבּוֹת בְּנֵי אָדָם נִחְלָים וְמוֹתִים. וְנִלְמַד אֶת בְּנֵינוּ לְהִבְדִּיל לָךְ מוֹכֵחַ עַל כָּל שְׁנוֹת הַשָּׁבַע שֶׁבְּלִבְלֵתֵנוּ בְּמוֹזוֹן וּבְבְרִיאוֹת שֶׁשֶׁפֵּעַ גְּדוּלָה, וּבְכוּכּוֹת זֶה יִתְבַּלְלוּ שְׁנוֹת הַצֵּהָר, כְּמוֹ שֶׁבְּמִלְכּוּתְךָ אֶת שְׁנוֹת הָרַעֲב מְהוֹעָם כְּאִשֶׁר נִכְנַס וְעָקַב אָבִינוּ לְמַצְרַיִם בְּלֵב מֵלֶךְ הַפָּרַת הַטּוֹב אֱלֹהִי.

כי צדיקים גדולים כאלו, קשהחסירו מעט מן המעט בעבודת ה' הרגישו שחטאו בכך מאד.

ובכחיתו של חזקיהו הזכיר לפני ה' את מעלותיו וצדקותיו שעשה לפני ה', וה' לא היה מרצה בזה, עד שהזכיר את זכותו של דוד מלכנו שעשה טוב לפני ה'.

ובזה למדו שה' אינו מתרצה משום מעשים מיחידים שאדם עושה, אלא בעקר מהענוה והשפלות שלו, שהוא יודע שאין לו שום ערך מעצמו אלא הוא זוכר את הצדיקים ולומד ממדותיהם ומדרךם ומענותותם.

וכתוב שחזקיהו פתח בתי מדרשות רבים, והניח שם הרבה שמן להאיר את החשכה ללומדים. ובזה רמזו שהוא האיר את חשכת לבם של הבריות, בכך שממנו למדו כלם קל וחמר שצריך להתחשב באחרים ולשאת אשה ולשמחה, ולהיות רך כלפיה כשמן של חזקיהו. ולקיים "ושננתם לבניה" וללמד את בנינו תורה, ולהיות רך גם כלפי הבנים.

וכשא ישעיה הנביא לפני חזקיה ואמר לו את הנבואה: "כי מת אתה ולא תחיה", מיד הסב חזקיה את פניו "אל הקיר" - מתוך הרגשה שלבו קשה כאבן ודומה ל'קיר', בדקות לפי דרגתו הגדולה, וככה על כך לפני ה'.

'קורונה' לעם קרובו!?

וכן מתעסקים גם הקרבנות בעסק גדול: קבלה, הולכה וזריקת הדם על ארבעה קרנות המזבח; שזה כדי להודות על הדם הנוכח בפניו שהוא נקי ממחלות ומגופים. אלא שרק אדם שיש לו הכנעה הוא מודה לה' באמת על חסדיו אלו, ואלו מי שאין לו הכנעה אינו מודה על כך לה'.

היאך ינצלו הכשרים מהמגפה?

ובמינו הקב"ה שלח על ישראל 'עם קרובו' את הנגיף הנורא 'קורונה', כמשל הנ"ל, שהמלך שלח ארס נורא על מקרביו. וכבר מצינו (שגת נה), שהקב"ה צוה את המלך גבריאל להתוות

בפרכתו כתוב באריכות על מעשי הקרבנות, ומפרט באריכות אודות העבודה בבשרם ובדם. וכבר הערנו בתחלת דברנו, שעלינו להתבונן מה טעם בדם, בבשר ובאברי הבהמה, שהתורה עושה מהם עסק גדול כל כך?

אלא שהקב"ה צוה שנתעסק באברי הקרבנות, כמו שכתוב "וקרבו וקרעו ורחץ במים" - כדי להפיר בחסד שהקב"ה רוחץ את אבריו מהנגיפים ומהמחלות. וכמו שמוכח היום במחקרים, ששתיית מים מעבירה את נגיף ה'קורונה' מהגרון לקיבה, ושם מיצי הקבה משמידים אותו.

ארס הכלבים על שרי המלך!?

המלך שלח כלבים עם ארס פלאי שאותו הם יורקים על מקורבי המלך אחד נהרג על ידי הארס השני נצבע בצבע אדם על ידו, ולשלישי הארס גרם ריח רע מאד.

מדוע שלח המלך את הכלבים על מקרביו? ומדוע שנים מהם נענשו רק בגדיהם, שאחד נצבע והשני נסרח בריח רע, ואלו השלישי נענש במיתה? ומדוע בחר המלך להעניש את כלם באותו אופן, על ידי ארס הכלבים, אף על פי שכל אחד נענש בענש שונה? היאך קשור מעשה זה לפרכתנו ולמתחולל ב'מים' אלו בעולם?

על כך ועוד, במאמר הראשון ובכל תכן הגליון

תו של דם גם על מצחות הצדיקים, ומבאר שם הטעם לכך, משום שגם עליהם היתה תביעה שלא מחו ברשעים. והמחאה היא, שהיו צדיקים ללמד את העם לא רק את ההלכות, ולא לנזוף בטועים בלשון קשה, אלא בעקב ללמדם בדרך נעם היאך יבואו מהלכות התורה לאהבת ה' ולמדות טובות.

ובקרבנות הקב"ה מצוה לנתח את אבריהם, "ונתח אתו לנתחיו", כדי שדרך עבודה זו נבונן בחסד של כל אבר ואבר מאברי גופנו הדומים לאברי הבהמה, ונתמלא בהכרת הטוב לה' על החסדים העצומים הללו.

וכן צריך לנתח "את הראש ואת הפרך", כדי שנכיר בחסדים העצומים שיש בראשו ובמחנהו. ואדם בטבעו לא מעונין לעסק בהכרת הטוב לה', ומעדיף להתעסק בלמוד ובחקמה בלבד, כי החקמה מכבדת אותו. וכיון שהמלך רואה שלא רוצים לרדק בו על ידי הכרת הטוב אליו, לכן הוא מביא נגיף שמדביק זה את זה ומתפשט בין הבריות, כמו הארס של כלבי המלך במשל, שיש בו ריח רע וטבע הריח שהוא מתפשט.

בטור רוח של עין הרע

בהקשר לזה איתא בגמרא (ב"מ קז), רב אומר שרב הנפטרם הם בסבת 'העין' - כלומר שחוטאים בעין שלהם, בכך פסוגרים את עיניהם מלראות את חסדי ה' שעליהם, ופותרים את עיניהם לקנאה - שמתבוננים בהצלחת חבריהם; וגם בזה הם סוגרים את עיניהם מלראות את ההצלחה שה' נותן להם, וכך הם באים לקנאה גדולה. ובגלל חטא זה הם לוקים ב'עין', כלומר שלוקים במחלות

שהורגות אותם באופן שלא נגלה ל'עין' שה' הוא זה שהרגם.

ושמואל אומר 'הכל ברוח' - כלומר, שפיון שהיתה להם עין רעה על הבריות, באו מכך לחטא 'ברוח' שהוא עון לשון הרע שאדם חוטא בזה בהקבל רוח פיו. ונענשים על כך 'ברוח' - שהיא מגפה שנעשית על ידי מחלה מדבקת שעוברת מאחד לחברו כרוח. ונכר לעין בחוש שהקב"ה הוא זה שהביא להם את המיתה הזאת, כי המגפה מראה את כחו של ה' בכך שהיא משביתה את העולם וממוטטת את הכלכלה.

קבלנו רוח זכה...

נמצא שרב ושמואל לא חולקים, אלא ששמואל הסביר מהי סבת מיתת בני האדם בעת המגפה, שאז 'הכל ברוח' - הינו שכל המתים מתים על ידי ההדבקות מהנגיף הממית; ורב הסביר מהי סבת המיתה בשנים בתקנו.

לכן, בימים אלו שמגפה באה לעולם, עלינו להודות לה' על הרוחות הזכות שנתן לנו שנים רבות לנשימה. שכנגד חסד זה אנו מנענעים את האתרוג עם הלולב ימיניו - כדי להודות לה' על הרוחות (ס'קה לו).

וכמו שזכר במשל, שאנשי המלך שהסתגרו מפחד בבתים, הכינו פרי נאה ומשבח למלך בהכרת הטוב אליו - שזהו האתרוג שעמו אנו מכירים טובה למלך ה' על הרוחות, ועל ידי זה ה' עוצר מעלינו את ה'רוחות הרעות' שנושאות את הנגיף ושאר חלאים, כמבאר בגמרא (שם).

לאחר מכן הגמרא אומרת (ב"מ קס) על פת

שחרית, שהיא מצלת משמונים ושלש מחלות. ובבאור הדבר יש לומר, דהנה כשאדם הולך לישון הוא מפקיד את נשמתו ביד ה', כמו שכתוב "צריך אפקיד רוחי", ובעת השינה גוף האדם גדל ומתמלא בויטמינים בריאים.

ובבקר כשהאדם זוכה לקום, הוא מתפלל בכל לבו בהודאה לפני ה', ומתחיל בכרכות השחר שבהם מודה על הנשמה שהשיב לו ה' ועל הנוף הבריאי שקם בנו.

ותפלוהי היא הקרבן, ובה, ובפרט באמירת סדר הקרבנות מודים לה' על כל אבר שהעוור אצלנו בכריאות, ושאנו יכולים להזיז את אברינו ואת כל עצמותינו שבעמוד השדרה, על ידי הסחוס.

מתנת חלב הסחוס

שהרי פרשנו יחדה פסוקים כנגד הסחוס, בכך שמדברת על החלב של הקרבן שהוא מזכיר לנו את הסחוס שבין פרקי עצמותינו. כמו שכתוב "ואת כל חלב פר החטאת ירים ממנו את החלב המכסה על הקרב ואת כל החלב אשר על הקרב, ואת שתי הקלית ואת החלב אשר עליהן... יסירנה".

ולאחר התפלה האדם אוכל פת שחרית, ובה הוא נעשה שתף במעשה בראשית; כי בלילה הקב"ה גדל וחזק את גופו, ובאכילת פת שחרית האדם נעשה שתף לקב"ה בכריאת ובחזוק גופו. ואם בשעת אכילתו הוא מתבונן בחסד של האברים שבראו לו ה' וחזקם בלילה, ועליהם הוא מכון להודות בכרכת המזון - אזי על ידי פת שחרית כזו שמביאה לאדם הערכה לחסד הבריות שה' נותן לו, ה' מציל אותו מקל מיני מחלות.

מאמר השבוע - המתקוות שמביאה ה'צרעה' (ה'סורונה')

נגיף הסורונה, והקב"ה ימית על ידה רק את אויבי עמנו. כמו שהתבררנו: "וגם את הצרעה ישלח ה' אלךיך עם עד אבר הנשאר והנסתרים מפניו", כמבאר באבו עזרא שהצרעה היא סבת חלי המחלישה את הגוף, כמו ה'סורונה' שהיא נימטריא 'צרעה'. ואם נהיה זכאים, נצא ממצב זה לאור גדול בנאקה השלמה, במרהר בימנו, אמן.

אם נשפר את מעשינו ונכנע לפני ה' ויתקיים בנו: "כימי צאתה מארץ מצרים אראנו נבואות", וכשם שביציאת מצרים קדם הנאקה במפת כבורות, היו צריכים עם ישראל להכנס לתוך הבתים, כי לא היה להם את הזכות לראות במפלת אויביהם; ולאחר מכן יצאו לנאקה ולאור גדול. כך עתה, אנו נצרכים להסגור בבתינו מפני

המשך מתיקות הניסים

הבני אדם להתרחק זה מזה שתי מטרם - כדי להזכיר לנו שהוא בא על רחוק הקבוצות שיש בינינו לבין חברנו.

קצת אני מלא דאגה מהחוב הגדול הרובץ על כתפי, שאין לי כלל דרך להשיבו, אני חש חובה לפרסם ברבים כמה צריך להזהר מהפילות, שקצת אני חש על בשרי את התוצאות המרות של התנהגות כזו.

"והוא רחום יכפר עון"

כל תחנוני אליהם שירחמו עלי משום שלקחתי חוב גדול בשביל החלוקה, עלו בתהו.

בצר לי הלכתי למורי ורבי ושפכת לפני את צערי. וכאשר הוא שמע את נהגתי בחלוקה, הוא הוכיח אותי על אתה, שהספילתי וטעיית בזה מאד, כי היה ראוי לי לנהג בחקמה ולשלח את הקספים לבתי כל המשפחות מקבלי הפילות בין עדה לעדה. והסביר לי שחיי הנגיף הזה בא על שגאת חנם, כמו שמוכח מכך שהוא מכריח את

בעבור יומים של החלוקה, הרמתי טלפון לאחד התורמים, ונבהלתי לשמוע את הודיעתי החד משמעית: "השנה לא אוכל להשתתף קלל בהוצאות החלוקה, עקב המשבר העולמי שגרם נזק גדול לנוכחי".

בלית ברירה נתקתי את הטלפון בצער רב, והתקשרתי לתורם הבא, אך גם סרב הפעם להשתתף בחלוקה. וכמותם השלישי והרביעי, כלם פה אחד לא רצו לתת לי יד.